

פא:

עין משפט נר מצווה

לא א מיי פרו טע טעישע
 סעף יב:
 לב ב מיי סייא חביל סבא
 הלכה כ גמל לחין סב
 טור דעריה לחין סמת סע
 סעף יב:
 ג מיי סייא חביל סבא א
 ופקד ה הלכה יב:
 לב ד מיי סעף ג:
 לד ה מיי סייא חביל סבא
 סב:
 לה ו מיי סייא חביל סב
 לו ז מיי פרו טע טעישע
 טעישע לחין סמת סע
 סעף ד:

המוציא יין פרק שמיני שבת

מסורת הש"ס

(א) נקטן צו: ע"ס טעישע,
 (ב) כלה לג: ע"ס טעישע,
 (ג) כלה פ"ג, ג' לעיל ג' טעישע
 (ד) ע"ס טעישע א' ועיל
 (ה) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (ו) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (ז) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (ח) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (ט) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (י) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יא) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יב) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יג) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יד) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (טו) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (טז) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יז) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יח) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (יט) ע"ס טעישע א' ועיל ג'
 (כ) ע"ס טעישע א' ועיל ג'

מהו להעלותם אחריו לנג. אם עלה שם לפנות מי חיישין למירחא
 ימירחא או לא: שדושה אם לא טעשה. דמתיב (דברים כב) והעלמת
 מהם פטע לוקן ואינו לפי כבודו (והכא נמי טעטול דרבנן אלאו ללא
 תסודר) אלא מהות רבנן וצמקוס כבוד הנציות נדחה: משלפניו. קמטין
 והוטלן על גבי קרקע ולא קמטין ולא קמטין
 מוקלין ניהו: לתלוס. ליעול הנשר
 עין השניש ולחלוט ציטין: מן
 האכוס. שאז מוקן. אלמא העמידו
 דברייה סמקוס כבוד הנציות
 שפעמיס שגרהה מצמון וגנאי הוא
 לו: הסס ארס קובע לפטודה. והיה
 לו להסין שם מחמתו: כהל ארס
 קובע לכס"ד. נחמיה. פעמיס שזולא
 ארס ש וולן להקוס אחר. צית
 הכסא לא היה מניו לוקוס בצמתין
 שהיו ררין צמתין פעלייה מפני דומק
 צמים: כשרה ניר. מרשה ראשונה
 ועומד לזריעה: משוס דוושא. וישדה
 מציו מפני ששש אח נירו ומתקשה
 (את) המרישה: משוס עשבים.
 שמחמת לתלוטס הניו עשבים עולין
 על הנצור וכשהוא מקנז בו נחלטיס:
 מוסר לקנס. דליו מחכורו לתלוטס
 ומוטר דהלכס כריש"י: וסולטס ממנו.
 צמתין חייב דמקוס גידולו הוא
 (א) ארס ש הוא צור ואינו עפר: שקיל
 מעילאי. ממקוס גנשושית: ושדי
 לתסאי. למקוס גומא ומשוה המרישה
 וחי מולדה דמורס: צבים. שין
 צין חי שמשוה גומות צין הרלעה
 הוא ושדה מתקן המרישה: מדריס
 לקיס. דלמר מותר לקנז צו ולא
 קמטין צור זה עשבים שעלו
 מלחלוטיות הקרקע הן יוצאין
 וכשמנגינן הרי הוא עוקרן
 מגידולינה: הוי פרסיסא. עין
 נקוב שזרעו צו. וצתשוטה הגאונים
 מצלחי שעושין חחולות מסכות ממריס
 וממלאין אותס עפר חול בצמה וכ"כ
 אז ט"ו יוס לפני ר"ה עושין כל אחד
 ואחד לשם כל קטן וקטנה צבצית
 חורשיס לתוקן סול המצרי או
 צעינתי וקורין לו סופריסא ולומה
 ובערב ר"ה נועל כל אחד שלו
 ומחזירי סבינות ראשן שצבע פעמיס
 ואומר זה תחז זה חמה חליפתי זה
 תמורתי ומשליכו לנה: שדי
 לעטלו. ולא קמטין מולג הוא:
 לצורך. קינז כבוד הנציות: חייב
 משוס טולג. דליו הנה שוב מריס
 הקרקע. ול"ג דלמי "חייב להו דווקא
 אלא אסור משוס דלמי לחלוט דלמי
 חייב ממש קאמר לצורך היכי שרי
 רבנן אסור כרת וסקילה משוס
 קינז ומנוה לו צמכת סנהדרין
 (דף סג.) הכל על הכותית חייב משוס
 כג"ו דלאו מדאורייתא היא אלא

חסדא אמהו להעלותם אחריו לגא א"ל גדרול
 כבוד הנציות שדושה את לא תעשה
 שבתורה יתיב מרימר וקאמר לה להא
 שמועה איתיביה רבינא למרימר צ"ר אליעזר
 אומר נוטל אדם קיסם משלפניו לחצות בו
 שיניו וחכמים אומרים לא יטול אלא מן
 האבוס של בהמה הכי השתא התם אדם
 קובע מקום לסעודה הכא אדם קובע מקום
 לבית הכסא אמר רב הונא אסור לפנות
 בשדה ניר בשבת מאי טעמא אי לימא משום
 רושא אפילו בחול נמי ואלא משום עשבים
 והאמר ריש לקיש צרור שעלו בו עשבים
 מותר לקנז בה והתולש ממנה בשבת חייב
 המאת אלא דילמא נקיט מעילאי ושדא
 לתתאי ומיחייב משום דרבה דאמר רבה
 יהיתא אלא גומא וסממה כבית חייב משום
 דלמר הם נוטל ארס קיסס משלפניו
 לחלוט שיניו ומגבז מן החצר ומדליק
 סבר דמה צבצית מוקן לכל מה שירצה
 אפי לחלוט שיניו אבל צבצית אינו
 מוקן אלא להקק:

והניחיו ע"ג יתרות מיהייב משום
 תולש. הוי מייחייב מת
 מדרות מדרבנן דפיריס כקוטרוס
 מדשי ריש לקיש וקשה לר"י דלמר
 בפי"ק גיטיט (דף יז) ארי וסומן עניק
 נקוב המונה ע"ג יתרות צבצית למחלות
 ר"י ורבנן דלר"י פטור מן המעשר
 דמשלפני צין ספינה גוששת לשאינה
 גוששת ולרבנן חייב אמר רבא דילמא
 לא הוי ע"ג לא קמטין רבנן אלא
 דספינה דלא מספיק אירי אבל עניק
 דמיפסיק אירא אפילו רבנן מודו
 הא צבצמתין חשנין ליה כחמוצר
 מדאורייתא אפי' היסו על גבי יתרות
 ולא מייחייב משוס מולג אלא מדרבנן
 וגראה לר"י דשמעתין לא סבדא
 דמחי"כ דרבנן דהמס:

הגהות הב"ח

(א) רב"ח ר"ה הלכות ממי
 וחי גדולו הוא ולפניו יחי
 עפר חייב וחי טולג ארס:
 (ב) דלא אמר ארס וחי סבי
 סביה. נ"כ ופי' סבי סבי
 מוקלין דק דהי דהי ר"י פ"י
 וחי (א) חזק וחי סבי יחי
 חזק דפירי מרדא דלמר
 לעיל: (ב) בארי וליח סבי
 ע"ה מרדא דלמר:

גליון הש"ס

כפי רובן נ"ר חזק ע"י
 ס"ע מ"י דלמס ר"י
 ס"ע מ"י ר"ח חייב סבי
 חזק וחי. חייב לו דוק
 אלא אסור ומשני לעיל דק
 מ ע"ב מ"י חייב מת
 מדות:

לעוי רש"י

קריס"ר. להפיר אשרות
 סבדווח. לחזיר את הסכך.
 רבינו חננאל (הבש"ק)
 לטוללה בשבת. אפי'
 ספיסא. סייס גרול. כתי'
 דאמרינן אחרון סמי
 קריס"ר. לר"י וחי רוקושין
 קריס"ר. ככתיבא דהריני
 עילי ורועיסי כשמיס דוחק
 וצויסין. (ראה ע"ר דרבי
 חזק ככאן פיריס ורביס
 עילי כמחזיק. דודמה לצור
 שעלו בו עשבים. ולקוח
 פיריס) (א) ר"ה דלמס
 מריס ככפי יחי. אף חור
 העניוט עילי נקידי או
 דהו פריסאי. וכו' דק
 אמר ר"ל מותר לקנז בו
 קא שמעתי מינה רב ספא
 דשרי לטוללה. מחקיף לו
 רב כהנא אם אמר לצורך
 אימרו שלא לצורך. אפי'
 קאמר ר"ל מותר לקנז אבל
 לטולתי. שלא לצורך לא
 שרי. והלכך לא יוציאו
 דריב ספא. אמר אבי ארי
 פריסאי הויא ואתא לדין
 נימא ביה מילתא. הנה מבי
 ע"ג קרקע והניח על גבי
 יתרות חייב משוס טולג
 כי כשווערין אותו עולין
 לו מקוס כמור כן. או
 כסר שוליס שישוב עילי
 שינור שניס (עילין) ע"ג
 קרקע. ואפשר שהיא משיש
 שמתחבר לקרקע. וכיו'
 (ה"א) ובסופן כשנינו ע"ג
 יתרות. הרי הוא כמבדור
 סמקוס שמתחבר לחייב
 סמקוס חילש. אבל אם
 רועז מקיחא לחייבו ע"ג
 יתרות (ויהי מונס ע"ג
 כוסן כשנינו על גבי
 קרקע הרי הבינו במקוס
 שמתחבר לקרקע. וכמו
 חייב משוס ניטל. ר"א'
 אמר רב פיי סכו צור.
 הרחיק צור לא היתיר
 סבי אלא לצורך משוס
 הנציות. אבל פריסאי ואם
 שולג לצורך אסור. ואם
 הות חזק אאדעא דהריני
 עילי ורעקלי בו ארעא
 ואתיה אפי' וכר, חייב.
 ומשוס חילש. שהתחבר
 מן הורשיס שעליה וחלחא
 ביחדיה. ומכא שחלש
 אלו עין עין עין פירס.

כפי רובן נ"ר חזק ע"י
 ס"ע מ"י דלמס ר"י
 ס"ע מ"י ר"ח חייב סבי
 חזק וחי. חייב לו דוק
 אלא אסור ומשני לעיל דק
 מ ע"ב מ"י חייב מת
 מדות:

רבינו חננאל

לעוי רש"י
 קריס"ר. להפיר אשרות
 סבדווח. לחזיר את הסכך.
 רבינו חננאל (הבש"ק)

רבינו חננאל

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

הדרן עלך המוציא יין

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

הדרן עלך המוציא יין

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

וכי שרא רב חסדא
 להעלותו אחריו אבניו לנג
 דקאמר גדול כבוד הנציות.
 איתיביה רבינא למרימר
 (מירחא חביל סבא וחי סבי
 פלח מילתא. אפי' סבי
 וחי סבי מולג אפי' חייב
 מושא מילתא) (טעם) סבי
 מילתא חביל סבא וחי סבי
 וחי סבי חייב מולג אפי'
 שולמ כס סמס מחקי'
 ככל דבר הקשה לן (טעם):

